

gens politik. Vi sagde jo, at nu starter vi processen frem mod en EU-hær.

Derfor er det, at jeg appellerer til Folketingets store flertal om at tænke sig om endnu en gang, inden det går med på de forslag til vedtagelse, der ligger. For her starter man en proces, som vil være meget svær at springe fra igen på et senere tidspunkt. Det er nu, der skal siges stop. Den danske befolkning har talt, endda ved to folkeafstemninger. Det kan ikke være rigtigt, at man så prøver på at narre det ind ad bagvejen.

Det andet, der ligger i det, er jo, at der er en række EU-lande, som ikke er med i NATO. Der er en række europæiske NATO-lande, som ikke er med i EU. Man laver altså et mismask af lande på tværs, som så skal sidde og prøve på at træffe nogle beslutninger.

Jeg vil så også sige: Hvis det så var sådan, at NATO holdt sig til det, som er meningen med NATO, altså til at være en fredsbevarende organisation, som skal sikre freden i Europa efter »én for alle og alle for én«-princippet, at hvis et NATO-land bliver angrebet, så står vi alle sammen sammen og forsvarer det land. Men fordi man er begyndt at gå, som det hedder, out of area, ud og skal kæmpe på den store slagmark ude i verden, uden for NATO's område, så får man selvfølgelig nogle problemer i forhold til, hvor langt man så skal gå. Hvem skal have lov til at træffe beslutningerne?

Hidtil har det jo været sådan, at der skulle foreligge et klart FN-mandat, hvis NATO skulle kunne bruges, og i så fald i en FN-ledet aktion. Det er man også gået væk fra, og det er jo det, der giver problemerne, at man stille og roligt kaster alt dette fra sig og så lader NATO få en ny rolle, som den egentlig ikke burde have haft.

Konkluderende kan jeg sige, at Fremskridtspartiet ser meget positivt på Enhedslistens forslag til vedtagelse. Vi ser for så vidt også positivt på SF's forslag til vedtagelse og dermed også på Dansk Folkepartis. De ligger meget tæt op ad hinanden. Men konkluderende må vi sige, at i og med vi støtter disse tre forslag til vedtagelse, kan vi ikke støtte det, som flertallet har fremsat.

Jann Sjursen (KRF):

Kristeligt Folkeparti har traditionelt været meget kritisk over for den sikkerheds- og forsvarspolitiske dimension i Den Europæiske Union. Det var faktisk en af grundene til, at vi i 1992 anbefalede vælgerne at stemme nej til Maastrichttraktaten, som jo sammenkædede

Den Vesteuropæiske Union og Den Europæiske Union. Det, vi dengang især var betænkelige ved, var ikke mindst det franske ønske om at give EU en meget stærk militær arm gennem Den Vesteuropæiske Union og gerne en arm, som kunne spille lidt med musklerne, på trods af hvad samarbejdspartnerne i NATO og ikke mindst vore nordatlantiske samarbejdspartnere måtte mene.

Alt taget i betragtning må man sige, at den bekymring kan man ikke stille op på samme måde, sådan som situationen ser ud i dag. Og jeg mener, at bl.a. de seneste resultater fra NATO-topmødet i Washington bekræfter, at verden eller den sikkerhedspolitiske situation og dimension for EU ikke bare kan siges at være rettet mod NATO og mod at koble amerikanerne væk eller af.

Tværtimod kan man sige, at det, der er sket på NATO-topmødet, er, at vi nu har fået bekræftet, at NATO er Europas forsvarsorganisation, som jeg også tror, udenrigsministeren sagde det i sin tale, og at det, vi vil se fremover, ikke er en Europahær løsrevet fra dette, men en styrket europæisk søjle i NATO. Jeg er enig med udenrigsministeren i, at det er et tilfredsstillende resultat for Danmark, og det stiller unægtelig hele diskussionen om den sikkerheds- og forsvarspolitiske dimension i EU i et lidt andet lys i dag.

Hvis vi skal kaste et blik frem mod EU-topmødet i København i juni, synes jeg, at det må være den danske regerings ambition at påvirke beslutninger på det topmøde i en sådan retning, at EU's beslutninger vedrørende den sikkerheds- og forsvarspolitiske dimension bliver forankret i det, der nu er opnået forståelse for i NATO. Også på den måde mener jeg i virkeligheden, at man kan respektere det forbehold, som vi har fra dansk side. At vi kan have nogle beslutningsmæssige problemer i relation til forbeholdet, skal jeg såmænd ikke begræde. Jeg har selv været med til at argumentere for, vi skulle have et forbehold på det område, og det lever vi for så vidt i bedste velgående med, også i Kristeligt Folkeparti.

Ikke desto mindre synes jeg, det er vigtigt, at vi forsøger på de vilkår, forbeholdene nu giver os, at påvirke beslutningerne i en sådan retning, at den europæiske forsvarsidentitet bliver koblet til NATO på en sådan måde, at vi ikke afkobler USA og Canada.

Der finder vi fra Kristeligt Folkepartis side, at NATO-topmødets resultater, konklusionerne,